

Arrest

nr. 248 402 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,
(...)”*

opgesteld en ondertekend door de advocate van de betrokkene op 24 06.2019. en ingediend dd. 26 06.2019 (datum vermeld op het attest van inontvangstname, bijlage 3). gevolgd door een positieve adrescontrole op 14.06 2019, waarvoor op 05.09.2019 een attest van inontvangstname. bijlage 3 werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de duur van haar verblijf en haar elementen van tewerkstelling kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 3 december 2009. nr 198.769) Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ten gronde worden ingegaan op de grond van de zaak.

Op 08.04 2009 heeft de betrokkene een toeristenvisum voor België aangevraagd, dat haar geweigerd werd.

Op 07.03.2016 is ze afgereisd en via Madrid is ze naar België gekomen, naar eigen zeggen omdat haar vriendin hier aanwezig was en zij bij haar kon verblijven. Ze heeft tot mei 2017 gewacht om uiteindelijk asiel aan te vragen en toen haar naar de reden van dit uitblijven van een asielaanvraag werd gevraagd, wijzend op de duur van haar irregulier verblijf op het grondgebied, antwoordde ze "ik wilde oorspronkelijk terugkeren maar dit bleek te gevaarlijk te zijn" (asielrelaas dd 22 05.2017). Dit lijkt er enigszins op te wijzen dat haar probleem pas zou ontstaan zijn, toen ze al in België was, want hoe is een dergelijk getalm anders te verantwoorden? Doch dit bleek niet het geval te zijn...

Haar aanvraag om internationale bescherming. ingediend op 12.05.2017, werd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) op definitieve wijze afgesloten op 13 03.2019 met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Ondanks deze weigering door de bevoegde instanties houdt de verzoekster tot op heden haar vrees voor een terugkeer vol, wijzend op haar geaardheid, waardoor ze geen normaal leven zou kunnen leiden of zich niet vrij zou kunnen uiten of vrij leven in Colombia, wat volgens haar raadvrouw een schending kan uitmaken van art 3. EVRM daar ze risico zou lopen op vernederende behandelingen. Alhoewel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) aangaf dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombia, was ze van oordeel dat de vastgestelde ongeloofwaardige elementen in haar asielrelaas niet bewezen dat zij persoonlijke reden heeft om vervolging te vrezen. De betrokkene had zelf aangegeven dat ze voor het eerst problemen zou hebben gehad in het herkomstland in maart 2016. In de beslissing van het CGVS staat onder meer het volgende: "De daden waaraan U vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land want zij passen in de context van ongeloofwaardig geachte feiten." (...) "Uw seksuele geaardheid heeft u niet belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden (...) De context waarin u leefde, heeft u dus duidelijk niet belet, gedurende vele jaren uw homoseksualiteit in Colombia te beleven (...) U had gedurende meer dan 20 jaren relaties met vrouwen (...) Uit uw verklaringen blijkt

ook dat uw relatie met uw familieleden goed is.” “U heeft nog steeds een goed contact met uw zussen (...) met wie u trouwens nog altijd zeer regelmatig contact hebt. (...) Dit wijst erop dat u kan terugvallen op een goed sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia”.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asiel instanties.

Het indienen van onderhavige aanvraag tot verblijfsmachtiging kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. Daarenboven heeft de betrokkene geen enkel nieuw element toegevoegd

De ingeroepen elementen werden aldus reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de bevoegde asielinstanties. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006).

De duur van de procedure - namelijk om en bij 1 jaar 10 maanden en 1 dag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02. 10.2000)

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten ondanks de weigeringsbeslissing en ondanks de korte duur van de asielprocedure, verkoos de verzoekster om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied. Het integratieproces, in welke mate dan ook, heeft zich voor het leeuwendeel afgespeeld tijdens irregulier verblijf. Zodoende poogt zij om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk uiterst precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

Desalniettemin brengt de verzoekster nu haar sociale en professionele relaties, haar werkwillegheid en tewerkstellingsmogelijkheid bij haar huidige werkgever naar voor, waarbij ze beroep doet op art. 8 EVRM met aanhaling van voorbeelden van arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. De betrokkene brengt ter zake de volgende stavingstukken aan nml. een arbeidscontract dd. 24.05.2018 met 2 toevoegingen aan het contract waar uit volgens haar blijkt dat de werkgever zeer tevreden is over haar en haar daarom steeds meer uren aanbood, haar loonbrieven, 2 getuigenissen van de werkgever die bevestigt zeer tevreden te zijn over haar prestaties en een tewerkstellingsbelofte van diezelfde werkgever.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een arbeidsvergunning (arbeidskaart type C) enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 13.03.2019. Dientengevolge was het de betrokkene na deze datum niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Ze merkt zelf op gestopt te zijn met werken wegens het wegvallen van haar legale verblijf.

De tewerkstellingselementen kunnen derhalve niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Hier tegenover staat dat de verzoekster niet bewijst dat ze in het herkomstland geen arbeidsprestaties zou kunnen leveren tegen betaling om aldus in het eigen levensonderhoud in te staan, al was het maar tijdelijk, in afwachting van een beslissing inzake een volgens de voorschriften van de wet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit de beslissing van het CGVS bleek dat er zich op dat vlak geen problemen stellen. In België bevinden er zich geen verwanten van de betrokkene, terwijl uit diezelfde beslissing van het CGVS blijkt dat ze goede relaties in stand houdt met haar familie in het herkomstland.

Artikel 3 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling, niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Gegrontheid van de aanvraag" waaronder

- *het onvrijwillig verbreken van de banden met het herkomstland en de wil om hier een nieuw leven op te bouwen,*
- *de duur van haar ten dele legale verblijf en haar goede en snelle aanpassing aan onze maatschappij met aanhaling van een arrest RVV inzake een vreemdeling met een totaal andere verblijfsituatie als de betrokkene nml. een Congolese student die alhier 7 jaar wettig verbleef met het studentenstatuut, dan nog eens 5 jaar onwettig in afwachting van een uitspraak inzake een verblijfsprocedure,*
- *haar kennis van het Spaans en redelijke kennis van het Frans waarvoor in de bijlagen stukken worden voorgelegd inzake Franse taallessen van 04.02.2019 tot 04.05.2019,*
- *haar sociale contacten ten bewijze waarvan 4 gesolliciteerde en eerder stereotiepe getuigenissen worden voorgelegd,*
- *haar werkwillegheid, haar harde werken, haar tewerkstellingsmogelijkheid en professionele contacten,*
- *haar respect voor onze cultuur en maatschappij,*

hebben, zoals de titel van de rubriek het reeds aangeeft betrekking op de gegrondheid van de zaak en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

1.3. Op 10 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"DVZ oordeelt in de bestreden beslissing (9bis) dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

1.

De verwerende partij stelt dat de aanvraag 9bis VW geen soort van hoger beroep is tegen een afwijzing in de asielprocedure en bespreekt het hele verloop van de asielprocedure met uiteindelijk de weigering van de RVV om de aanvraag 9bis VW onontvankelijk te verklaren.

Verzoekster haalt geen vrees voor vervolging aan in haar verzoekschrift 9bis VW. Zij stelt echter wel dat ze lesbisch is en geen normaal leven kan leiden in Colombia, dat ze zich er niet vrij kan uiten en leven zoals ze dat wel in ons land kan, dat de situatie van homoseksuelen in Colombië uiterst complex is en dat ze risico loopt op vernederende behandelingen bij een terugkeer.

In de beslissing van het CGVS werd erkend dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombië en werd tevens erkend dat verzoekster lesbisch is. Het is net deze situatie die het voor verzoekster moeilijk maakt, zoniet onmogelijk maakt om terug te keren naar Colombië om daar de aanvraag in te dienen.

De verwerende partij motiveert naast de kwestie door opnieuw de vrees voor vervolging te bespreken terwijl verzoekster de precare situatie van homoseksuelen zoals zichzelf aanhaalt die een terugkeer naar Colombië zeer moeilijk maakt.

De bestreden beslissing is onjuist en onvoldoende gemotiveerd.

2.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging, in dit dossier dus een aanvraag 9bis VW.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de verwerende partij.

Artikel 9bis, §1 VW: (...)

Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds tot verblijf dient te zijn gemachtigd. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegevoegd.

Bovendien betreft een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde kan dan ook niet op redelijke wijze verwijten dat verzoekster hier gedeeltelijk illegaal heeft verbleven en tijdens dat verblijf zich uitermate goed heeft geïntegreerd.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis VW door te stellen dat de verzoekster in illegaal verblijf geen recht heeft op een verblijfsmachtiging.

- Artikel 8 EVRM luidt als volgt: (...)

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privé-leven en een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de aanvraag 9bis VW werd het privé-leven van verzoekster aangehaald. Wat het voorgehouden privé- leven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop in het arrest nr. 237 116 van 18 juni 2020 dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 16 december 1992, Nie mietz/Einland, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privé- leven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer. Slivenko/Letland, §§ 95-96).

Verzoekster heeft in de aanvraag 9bis VW aangehaald dat zij in België een sociaal en professioneel leven heeft ontwikkeld en dit tijdens haar wettig verblijf. Ze heeft zich uitermate goed geïntegreerd. Ze heeft gewerkt, is werkwilbig en heeft een belofte tot tewerkstelling. Zij kan dus onmiddellijk aan de slag als haar verblijf zou worden toegekend.

In de bestreden beslissing werd op geen enkele wijze onderzocht of haar privé-leven wordt geschonden, terwijl de elementen zoals hierboven omschreven voorliggen.

Er blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan, en voor zover al een belangenafweging is gedaan, dat een verkeerde afweging is gedaan, nu de verwerende partij aanhaalt dat de elementen van tewerkstelling niet kunnen worden aanvaard omdat verzoekster niet meer mag werken, wat inherent is aan de procedure 9bis VW. die een verblijfsaanvraag voorziet voor o. a. mensen zonder verblijf.

Het is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauw keurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis

heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Verzoekster stelt echter vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing in het geheel geen melding maakt van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij motiveert enkel in het algemeen dat artikel 8 EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekster zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Echter de belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Deze generieke term maakt echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Het enig middel is in die mate onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De verzoekende partij betoogt dat ze het oneens is met de thans bestreden beslissing en stelt dat ze geen vrees voor vervolging aanhaalt in haar verzoekschrift (lees: aanvraag) op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ze daarin echter wel stelt dat ze lesbisch is en geen normaal leven kan leiden in Colombia, dat ze zich er niet vrij kan uiten en er niet vrij kan leven zoals dat wel in ons land kan, dat de situatie van homoseksuelen in Colombia uiterst complex is en dat ze risico loopt op vernederende behandelingen bij terugkeer, dat in de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) werd erkend dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombia en dat zij lesbisch is, dat het net deze situatie is die het voor haar moeilijk maakt, zo niet onmogelijk, om terug te keren naar Colombia om daar de aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij naast de kwestie motiveert door opnieuw de vrees voor vervolging te bespreken, terwijl zij de precare situatie van homoseksuelen zoals zichzelf aanhaalt die een terugkeer naar Colombia zeer moeilijk maakt, dat bestreden beslissing onjuist is en onvoldoende gemotiveerd.

2.7. Uit de aanvraag van de verzoekende partij, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij zich heeft beroepen op artikel 3 van het EVRM en haar situatie uiteen heeft gezet zoals ze weergeeft in haar verzoekschrift.

De verwerende partij heeft hierover in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Op 07.03.2016 is ze afgereisd en via Madrid is ze naar België gekomen, naar eigen zeggen omdat haar vriendin hier aanwezig was en zij bij haar kon verblijven. Ze heeft tot mei 2017 gewacht om uiteindelijk asiel aan te vragen en toen haar naar de reden van dit uitblijven van een asielaanvraag werd gevraagd, wijzend op de duur van haar irregulier verblijf op het grondgebied, antwoordde ze “ik wilde oorspronkelijk terugkeren maar dit bleek te gevaarlijk te zijn” (asielrelaas dd 22 05.2017). Dit lijkt er enigszins op te wijzen dat haar probleem pas zou ontstaan zijn, toen ze al in België was, want hoe is een dergelijk getalm anders te verantwoorden? Doch dit bleek niet het geval te zijn...

Haar aanvraag om internationale bescherming, ingediend op 12.05.2017, werd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) op definitieve wijze afgesloten op 13.03.2019 met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen.

Ondanks deze weigering door de bevoegde instanties houdt de verzoekster tot op heden haar vrees voor een terugkeer vol, wijzend op haar geaardheid, waardoor ze geen normaal leven zou kunnen leiden of zich niet vrij zou kunnen uiten of vrij leven in Colombia, wat volgens haar raadvrouw een schending kan uitmaken van art 3. EVRM daar ze risico zou lopen op vernederende behandelingen.

Alhoewel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) aangaf dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombia, was ze van oordeel dat de vastgestelde ongeloofwaardige elementen in haar asielrelaas niet bewezen dat zij persoonlijke reden heeft om vervolging te vrezen. De betrokkene had zelf aangegeven dat ze voor het eerst problemen zou hebben gehad in het herkomstland in maart 2016. In de beslissing van het CGVS staat onder meer het volgende: “De daden waaraan U vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar uw land, overtuigen het CGVS niet van het bestaan van een risico voor u in geval van terugkeer naar uw land want zij passen in de context van ongeloofwaardig geachte feiten.” (...) “Uw seksuele geaardheid heeft u niet belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden (...) De context waarin u leefde, heeft u dus duidelijk niet belet, gedurende vele jaren uw homoseksualiteit in Colombia te beleven (...) U had gedurende meer dan 20 jaren relaties met vrouwen (...) Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw relatie met uw familieleden goed is.” “U heeft nog steeds een goed contact met uw zussen (...) met wie u trouwens nog altijd zeer regelmatig contact hebt. (...) Dit wijst erop dat u kan terugvallen op een goed sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia’

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asiel instanties.

Het indienen van onderhavige aanvraag tot verblijfsmachtiging kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. Daarenboven heeft de betrokkene geen enkel nieuw element toegevoegd.

De ingeroepen elementen werden aldus reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de bevoegde asielinstanties. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15/09/2006)."

2.8. Door te betogen dat zij het oneens is met de thans bestreden beslissing, dat zij geen vrees voor vervolging aanhaalt in haar aanvraag, dat in de beslissing van het CGVS werd erkend dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombia en dat zij lesbisch is, dat het net deze situatie is die het voor haar moeilijk maakt, zo niet onmogelijk, om terug te keren naar Colombia om daar de aanvraag in te dienen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat alhoewel het CGVS aangaf dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen in Colombia, zij van oordeel was dat de vastgestelde ongeloofwaardige elementen in het asielrelaas van de verzoekende partij niet bewezen dat zij persoonlijke reden heeft om een vervolging te vrezen, dat de verzoekende partij zelf had aangegeven dat ze voor het eerst problemen zou hebben gehad in het herkomstland in maart 2016, dat in de beslissing van het CGVS onder meer staat dat de daden waaraan de verzoekende partij vreest te worden blootgesteld in geval van terugkeer naar haar land het CGVS niet overtuigen van het bestaan van een risico voor de verzoekende partij in geval van terugkeer naar haar land want zij passen in de context van ongeloofwaardig geachte feiten, dat de seksuele geaardheid van de verzoekende partij haar niet heeft belet gedurende verschillende jaren in Colombia een beroepsleven te leiden, dat de context waarin de verzoekende partij leefde haar duidelijk niet heeft belet gedurende vele jaren haar homoseksualiteit in Colombia te beleven, dat zij gedurende meer dan twintig jaar relaties had met vrouwen, dat uit haar verklaring ook blijkt dat haar relatie met haar familieleden goed is, dat dit erop wijst dat zij kan terugvallen op een goed sociaal netwerk bij een terugkeer naar Colombia. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Uit voornoemde motieven blijkt waarom de verwerende partij meent dat de homoseksualiteit van de verzoekende partij, de invloed hiervan op haar leven in Colombia, de uiterst complexe situatie van homoseksuelen in Colombia en het vermeende risico op vernederende behandeling *in casu* geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door louter voor te houden dat het net deze situatie is die het voor haar moeilijk maakt, zo niet onmogelijk, om terug te keren naar Colombia om daar de aanvraag in te dienen, wijst de verzoekende partij erop dat ze het oneens is met voornoemde motieven, doch slaagt ze er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat ze geen vrees voor vervolging aanhaalt in haar aanvraag, dat de verwerende partij naast de kwestie motiveert door opnieuw de vrees voor vervolging te bespreken, daar zij geenszins aannemelijk maakt dat de buitengewone omstandigheden die zij in haar aanvraag aanvoerde in de thans bestreden beslissing onbeantwoord zijn gebleven. "*De precaire situatie van homoseksuelen (...) die een terugkeer naar Colombia zeer moeilijk maakt*" is in de thans bestreden beslissing beoordeeld, doch *in casu* niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij toont in dit verband niet aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, noch dat ze in strijd zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, door louter te stellen dat ze geen vrees voor vervolging aanhaalt in haar aanvraag doch stelde dat zij lesbisch is en geen normaal leven kan leiden in Colombia, dat de situatie van homoseksuelen in Colombia uiterst complex is en dat zij het risico loopt op vernederende behandelingen bij terugkeer, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift (lees: aanvraag) om machtiging tot verblijf bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties wettigen, dat het indienen van onderhavige aanvraag geen soort hoger beroep kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nadat de verzoekende partij alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput, dat de verzoekende partij daarenboven geen enkel nieuw element heeft toegevoegd, dat de ingeroepen elementen aldus reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de

zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 van de Vreemdelingenwet en werden verworpen door de bevoegde asielinstanties, dat deze elementen bijgevolg conform artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

2.9. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij oordeelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging, in dit dossier dus een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient tevoren reeds tot verblijf dient te zijn gemachtigd, dat anders erover oordelen erop neer zou komen dat een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegevoegd, dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet per definitie vreemdelingen betreft die op een illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, dat de gemachtigde dan ook niet op redelijke wijze kan verwijten dat zij hier gedeeltelijk illegaal heeft verbleven en tijdens dat verblijf zich uitermate goed heeft geïntegreerd, dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt door te stellen dat zij in illegaal verblijf geen recht heeft op een verblijfsmachtiging.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het verblijf gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ondanks de weigeringsbeslissing en ondanks de korte duur van de asielprocedure, verkoos de verzoekster om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied. Het integratieproces, in welke mate dan ook, heeft zich voor het leeuwendeel afgespeeld tijdens irregulier verblijf. Zodoende poogt zij om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk uiterst precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.”

2.10. Bovenstaande motivering van verwerende partij die betrekking heeft op de ingeroepen elementen betreffende de duur van het verblijf en de integratie in België vormt *in casu* een overtollig motief. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat elementen van integratie waaronder de duur van het verblijf, elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in de fase van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals *in casu*, niet worden behandeld. Deze zienswijze is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in zijn arrest van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat “(...) *omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.* (...)” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Bovendien worden voormelde motieven door de verzoekende partij niet betwist. De Raad wijst erop dat het eventueel gegrond bevinden van kritiek op een overtollig motief niet tot de nietigverklaring van een bestreden besluit kan leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

Bovendien, door louter te stellen dat zij het oneens is met de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient tevoren reeds tot verblijf dient te zijn gemachtigd, dat anders erover oordelen erop neer zou komen dat een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt toegevoegd, doch toont hiermee niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, nu geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vereist dat de verzoekende partij reeds tot verblijf dient te zijn gemachtigd. Er wordt geenszins geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard omdat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. Wel wordt geoordeeld betreffende het ingeroepen lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie – naast het determinerend motief dat elementen van integratie waaronder de duur van het verblijf, elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen – dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, doch ondanks de weigeringsbeslissing en de korte duur van de

procedure, verkoos om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied en dat uit een 'dergelijk' uiterst precair verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet per definitie vreemdelingen betreft die op een illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes, dat de gemachtigde haar dan ook niet op redelijke wijze kan verwijten dat zij hier gedeeltelijk illegaal heeft verbleven en tijdens dat verblijf zich uitermate goed heeft geïntegreerd, dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt door te stellen dat zij in illegaal verblijf geen recht heeft op een verblijfsmachtiging, merkt de Raad vooreerst op dat de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook, doch niet uitsluitend, gericht is op vreemdelingen die op een illegale wijze in het Rijk verblijven. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat zij in illegaal verblijf geen recht heeft op verblijfsmachtiging, doch enkel dat tijdens het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name het onderzoek of er buitengewone omstandigheden worden aangevoerd die de verzoekende partij verhinderen om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen, wordt geoordeeld dat uit het precair verblijf van de verzoekende partij – waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, doch ondanks de weigeringsbeslissing en de korte duur van de procedure, verkoos om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied – geen rechten kunnen worden geput met het oog op een verblijfsmachtiging. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing bovendien ook geenszins blijkt dat geoordeeld werd dat geen buitengewone omstandigheden worden aanvaard omdat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. Wel wordt geoordeeld betreffende het ingeroepen lang verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie – naast het determinerend motief dat elementen van integratie waaronder de duur van het verblijf, elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen – dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, doch ondanks de weigeringsbeslissing en de korte duur van de procedure, verkoos om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied en dat uit een 'dergelijk' uiterst precair verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien laat zij na om in haar verzoekschrift te duiden waarom het uiterst precair verblijf een buitengewone omstandigheid zou vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die het voor haar bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

2.11. Met betrekking tot haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat zij in haar aanvraag aangehaald heeft dat zij in België een sociaal en professioneel leven heeft ontwikkeld en dit tijdens haar wettig verblijf, dat zij zich uitermate goed heeft geïntegreerd, dat zij heeft gewerkt, werkwilgig is en een belofte tot tewerkstelling heeft, dat zij dus onmiddellijk aan de slag kan als haar verblijf zou worden toegekend, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze werd onderzocht of haar privéleven wordt geschonden, terwijl de elementen zoals hierboven omschreven voorliggen, dat er niet blijkt op welke wijze een belangenafweging is gedaan, en voor zover al een belangenafweging is gedaan, dat een verkeerde afweging is gedaan, nu de verwerende partij aanhaalt dat de elementen van tewerkstelling niet kunnen worden aanvaard omdat zij niet meer mag werken, wat inherent is aan de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die een verblijfsaanvraag voorziet voor onder andere mensen zonder verblijf. De verzoekende partij stelt voorts vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing in het geheel geen melding maakt van artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij enkel in het algemeen motiveert dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd die haar zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat de belangenafweging nergens te bespeuren is in de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht schendt.

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.13. In het licht van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

2.14. Uit de aanvraag om verblijfsmachtiging zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in het kader van haar privéleven beriep op het gegeven dat ze hier sociale en professionele relaties heeft ontwikkeld, dat zij aan de slag kan blijven bij haar huidige werkgever die zeer tevreden is over haar, dat zij ondertussen noodgedwongen gestopt is met werken wegens het wegvallen van haar wettig verblijf maar opnieuw aan de slag kan bij dezelfde werkgever, dat deze zeer tevreden is, wat ook blijkt uit het feit dat zij steeds meer uren aangeboden kreeg, dat zij werkwilbig is en niet van plan is om steun te vragen bij de overheid.

Betreffende de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven, motiveert de verwerende partij als volgt:

"De elementen van integratie, waaronder de duur van haar verblijf en haar elementen van tewerkstelling kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de

gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 3 december 2009, nr 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet ten gronde worden ingegaan op de grond van de zaak.

(...)

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Ondanks de weigeringsbeslissing en ondanks de korte duur van de asielprocedure, verkoos de verzoekster om zich verder op irreguliere wijze te nestelen op het grondgebied. Het integratieproces, in welke mate dan ook, heeft zich voor het leeuwendeel afgespeeld tijdens irregulier verblijf. Zodoende poogt zij om de Belgische staat voor voldongen feiten te plaatsen wat haar niet in dank kan worden afgenomen. Uit een dergelijk uiterst precair verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

Desalniettemin brengt de verzoekster nu haar sociale en professionele relaties, haar werkwillegheid en tewerkstellingsmogelijkheid bij haar huidige werkgever naar voor, waarbij ze beroep doet op art. 8 EVRM met aanhaling van voorbeelden van arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens. De betrokkene brengt ter zake de volgende stavingstukken aan nml. een arbeidscontract dd. 24.05.2018 met 2 toevoegingen aan het contract waar uit volgens haar blijkt dat de werkgever zeer tevreden is over haar en haar daarom steeds meer uren aanbod, haar loonbrieven, 2 getuigenissen van de werkgever die bevestigt zeer tevreden te zijn over haar prestaties en een tewerkstellingsbelofte van diezelfde werkgever.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een arbeidsvergunning (arbeidskaart type C) enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 13.03.2019. Dientengevolge was het de betrokkene na deze datum niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Ze merkt zelf op gestopt te zijn met werken wegens het wegvallen van haar legale verblijf.

De tewerkstellingselementen kunnen derhalve niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hier tegenover staat dat de verzoekster niet bewijst dat ze in het herkomstland geen arbeidsprestaties zou kunnen leveren tegen betaling om aldus in het eigen levensonderhoud in te staan, al was het maar tijdelijk, in afwachting van een beslissing inzake een volgens de voorschriften van de wet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit de beslissing van het CGVS bleek dat er zich op dat vlak geen problemen stellen. In België bevinden er zich geen verwanten van de betrokkene, terwijl uit diezelfde beslissing van het CGVS blijkt dat ze goede relaties in stand houdt met haar familie in het herkomstland.

(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling, niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Gegrontheid van de aanvraag." waaronder

- het onvrijwillig verbreken van de banden met het herkomstland en de wil om hier een nieuw leven op te bouwen
- de duur van haar ten dele legale verblijf en naar goede en snelle aanpassing aan onze maatschappij met aanhaling van een arrest RvV inzake een vreemdeling met een totaal andere verblijfsituatie als de betrokkene nml. een Congolese student die alhier 7 jaar wettig verbleef met het studentenstatuut, dan nog eens 5 jaar onwettig in afwachting van een uitspraak inzake een verblijfsprocedure.
- haar kennis van het Spaans en redelijke kennis van het Frans waarvoor in de bijlagen stukken worden voorgelegd inzake Franse taallessen van 04.02.2019 tot 04.05.2019,
- haar sociale contacten ten bewijze waarvan 4 gesolliciteerde en eerder stereotiepe getuigenissen worden voorgelegd.

- haar werkwillegheid, haar harde werken, haar tewerkstellingsmogelijkheid en professionele contacten,
  - haar respect voor onze cultuur en maatschappij,
- hebben, zoals de titel van de rubriek het reeds aangeeft betrekking op de gegrondheid van de zaak en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze werd onderzocht of haar privéleven wordt geschonden.

2.15. Door opnieuw uiteen te zetten welke elementen zij in haar aanvraag aanvoerde, weerlegt de verzoekende partij de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing niet.

Waar de verzoekende partij meent dat er niet blijkt op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan, gaat zij voorbij aan voornoemde motieven waarin wordt gesteld dat uit het uiterst precair verblijf van de verzoekende partij geen rechten kunnen geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging, dat zij desalniettemin haar sociale en professionele relaties, haar werkwillegheid en haar tewerkstellingsmogelijkheid bij haar huidige werkgever naar voor brengt, waarbij zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM, dat een arbeidskaart type C enkel afgeleverd wordt aan een kandidaat-vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is, dat de geldigheidsduur van deze vergunning echter komt te vervallen op het moment dat de asielpcedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 13 maart 2019, dat het de verzoekende partij dientengevolge na deze datum niet was toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, dat ze zelf opmerkt gestopt te zijn met werken wegens het wegvallen van haar legaal verblijf, dat hier tegenover staat dat de verzoekende partij niet bewijst dat ze in het herkomstland geen arbeidsprestaties zou kunnen leveren tegen betaling om aldus in het eigen levensonderhoud te voorzien, al was het maar tijdelijk, in afwachting van een beslissing inzake een volgens de voorschriften van de wet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, dat uit de beslissing van het CGVS bleek dat er zich op dat vlak geen problemen stellen, dat er zich in België geen verwanten bevinden van de verzoekende partij, terwijl uit diezelfde beslissing van het CGVS blijkt dat zij goede relaties in stand houdt met haar familie in het herkomstland, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd die haar zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien dient benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Aldus blijkt dat de verwerende partij, in de mate dat er een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden aangenomen, een belangenafweging heeft gemaakt en heeft onderzocht of er hinderpalen bestaan die de verzoekende partij beletten om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat voor zover al een belangenafweging is gedaan, een verkeerde afweging is gedaan, nu de verwerende partij aanhaalt dat de elementen van tewerkstelling niet kunnen worden aanvaard omdat zij niet meer mag werken, wat inherent is aan de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, blijkt dat zij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt zij er niet in om deze motieven te ontcrachten of te weerleggen, noch maakt zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Betreffende het motief dat de tewerkstelling niet aanvaard wordt omdat zij niet meer mag werken, stelt de verzoekende partij immers dat de verblijfsaanvraag voorzien wordt voor mensen zonder papieren. Echter toont zij hiermee geenszins aan dat betreffende de opgeworpen omstandigheid van tewerkstelling, de verwerende partij onterecht of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij sinds 13 maart 2019 niet meer toegestaan was arbeidsprestaties te leveren en zelf stelde gestopt te zijn met werken, zodat de tewerkstelling geen omstandigheid is die de verzoekende partij verhindert terug te keren naar het herkomstland. Daarnaast gaat de verzoekende partij ook voorbij aan de motieven waar gesteld wordt dat de verzoekende partij niet bewijst dat ze in het herkomstland geen arbeidsprestaties zou kunnen leveren tegen betaling, al was het maar tijdelijk, dat uit de beslissing van het CGVS bleek dat er zich op dat vlak geen problemen stelden. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan waarom haar privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door te stellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing in het geheel geen

melding maakt van artikel 8 van het EVRM gaat zij voorbij aan voornoemde motieven. Voor zover de verzoekende partij verder nog meent dat de verwerende partij enkel in het algemeen motiveert en de belangenafweging nergens te bespeuren is in de bestreden beslissing, wordt opnieuw verwezen naar de vorige alinea, waaruit blijkt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, dat de verwerende partij de belangen van de verzoekende partij *in concreto* heeft afgewogen en heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins verduidelijkt op welke wijze haar privéleven een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland.

2.16. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de in de bestreden beslissing doorgevoerde belangenafweging niet conform artikel 8 van het EVRM is.

De verzoekende partij toont in het verzoekschrift met het louter verwijzen naar het feit dat zij in België een sociaal en professioneel leven heeft ontwikkeld en dit tijdens haar wettig verblijf, dat zij zich uitermate goed heeft geïntegreerd, dat zij heeft gewerkt, werkwilgig is en een belofte tot tewerkstelling heeft, dat zij dus onmiddellijk aan de slag kan als haar verblijf zou worden toegekend, niet aan dat het onredelijk is of dat het voor haar omwille van haar privéleven onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.17. De Raad stelt voorts dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op een privéleven te waarborgen.

Het oordeel dat de door de verzoekende partij aangevoerde omstandigheden betreffende haar privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij haar aanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

2.18. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. Door het enkel herhalen van de door haar in haar aanvraag aangevoerde elementen in haar verzoekschrift, weerlegt, noch ontcracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Zij

maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

De verzoekende partij toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

2.19. De verzoekende partij toont verder geenszins aan dat er *in casu* sprake zou zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.20. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk, noch toont ze in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.21. Met de uiteenzetting in haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.22. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER